

Ο άδικος και αναίτιος θάνατος του νεαρού μαθητή υπήρξε η αφορμή για την έκρηξη, την οποία κάποιοι ονόμασαν εξέγερση. Έκρηξη ανέλεγκτης και τυφλής βίας, που άφησε πίσω της τεράστιες υλικές καταστροφές και ολόκληρη τη χώρα σε αμυχανία και θλίψη. Οι ηγεσίες των πολιτικών κομμάτων ανήμπορες να τιθασεύσουν το ποτάμι της οργής προσπαθούν να κολυμπήσουν πάνω στα ορμητικά νερά του, διεκδικώντας το «δικαίωμα» στην επιβίωσή τους. Η κυβέρνηση, τελειωμένη από καιρό, αναζητά ως θλιβερός επαίτης «συνυπευθυνότητα» και «συνδιαχείριση» της κρίσης.

Τα ΜΜΕ ψαρεύουν θεαματικότητες μέσα στους καπνούς των πυρπολημένων καταστημάτων, στήνοντας ταυτόχρονα «μακάβρια» πάνελ στα οποία αναζητείται η «χαμένη τιμή» της πατρίδας και των πολιτικών της.

Και μόνον κάποιοι λίγοι, αυτοί που χρόνια τώρα κρίνουν, είτε γράφοντας, είτε δημόσια μιλώντας για τις βαθύτερες παθογένειες μιας κοινωνίας σε απόλυτη παρακμή, σηκώνουν τη φωνή τους ζητώντας να κατανοηθούν επιτέλους οι αιτίες που προκάλεσαν την πρωτοφανή βιαιότητα των γεγονότων που ζούμε.

Αιτίες που πρέπει να αναζητηθούν στην ανύπαρκτη παιδεία που έχει καταστήσει τους μαθητές όλων των σχολικών βαθμίδων βιομηχανικούς εργάτες, στην οικονομία των δύο τρίτων που έχει ωθήσει ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού στην απόλυτη εξάρτηση από τις τράπεζες και τα δάνεια, στα ποσοστά της ανεργίας που σπρώχνουν στο περιθώριο το υγιέστερο ηλικιακό κομμάτι της χώρας μας, στην αποσάθρωση του κοινωνικού ιστού της, στην πλήρη απαξίωση του πολιτικού και δημόσιου βίου, στη διαφθορά και τη διαπλοκή που έχουν φθάσει μέχρι την χαμηλότερη βαθμίδα της καθημερινότητάς μας, στην μεγάλη ανασφάλεια απέναντι στις οικονομικές εξελίξεις που απειλούν με αφανισμό τις αδύναμες οικονομικά κοινωνικές τάξεις, στον αφανισμό των αξιών και των οραμάτων, στην απόλυτη θεοποίηση του εύκολου και δη «μαύρου» χρήματος, στον άκριτο και άκρατο καταναλωτισμό που έχει καταντήσει τους πολίτες μαριονέτες θεάτρου σκιών...

Αιτίες αμέτρητες, αποτέλεσμα της σαθρούς οικονομικής ανάπτυξης των τελευταίων δεκαετιών, που «μπόλιασαν» τον κορμό αυτής της χώρας επιφέροντας τεράστιες πληγές, που σήμερα δυστυχώς κακοφορμίζουν.

Το δυστύχημα είναι πως και όσο καταφεύγουμε σε αναθέματα, ή σε εύκολες έως ανούσιες αναγωγές που υποδηλώνουν την ανικανότητά μας να διακρίνουμε το μέγεθος των προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε, τόσο περισσότερο θα «τρέφουμε» τις εντάσεις και τα αδιέξοδα.

Ούτε η βία, ούτε ο εφησυχασμός αποτελούν λύση. Η βία και δη αυτή που βιώνουμε εδώ και μέρες (πέραν όλων των άλλων) γεννά τα συντηρητικά αντανakλαστικά της πλειοψηφίας του πληθυσμού ενώ από την άλλη ο εφησυχασμός συντηρεί τα παθογενή συμπτώματα.

Γράφαμε παλαιότερα μ' αφορμή τις φωτιές που κατέκαψαν την Πελοπόννησο, πως η οργή μας έχει μία και μοναδική διέξοδο, αυτήν της πολιτικής πράξης.

Και πολιτική πράξη είναι ή έμπρακτη εκδήλωση της διαφορετικής πολιτικής άποψης, η δημοκρατική ανατροπή των κατεστημένων ισορροπιών, η ρήξη με παλαιοκομματικές πρακτικές του παρελθόντος.

Σαφώς και η έμπρακτη κατάθεση αυτής της διαφορετικής άποψης έχει κόστος, που πολλές φορές μάλιστα αγγίζει και εμάς τους ίδιους, αλλά όλα έχουν το τίμημά τους.

Σε τελευταία ανάλυση εμείς είμαστε αυτοί που θα απαντήσουμε αν θέλουμε να ζούμε με παρατάσεις χρόνου, που συνήθως είναι αδιέξοδες ή αν θέλουμε να αποκτήσουμε το μέλλον που μας αξίζει.

